No. 1017 Zaterdag 20 Juni 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Dankbetuiging.

Z. D. H. Mgr. J. J. A. Van Baars heeft dezer dagen uit Rome een schrijven ontvangen als antwoord op de mededeeling over het hier zoo luisterrijk gevierde Pausfeest. Z. H. Paus Leo XIII heeft dit bericht ontvangen „*avec la plus vive satisfaction*" en betuigt met de meest hartelijke woorden zijn dankbaarheid voor deze kinderlijke „*manifestation solennelle*". Uit voller harte verleent Z. H. den gevraagden pauselijken zegen.

Het zal onzen lezers stellig aangenaam geweest zijn bovenstaande dankbetuiging van den Eerbiedwaardigen Opperpriester te vernemen, omdat het hun een bewijs is, dat zij Hem werkelijk een oogenblik van troost hebben verschaft en dat Hij hun plechtige verklaring van sympathie en eerbied dankbaar heeft aanvaard.

Curaçao, 19 Juni.

DE CAMPAGNE.

Wat wil men toch met Curaçao! Hoe langer hoe meer wordt een onedel drijven zichtbaar om onze eilanden volstrekt waardeloos te verklaren als koloniaal bezit voor Nederland, meer nog, als niet geacht en verwaarloosd door het Moederland zelf, dat er naar hunkert van een lastpost bevrijd te worden, welke het niet langer dragen kan.

Maar op welke gronden steunt nu een dergelijke bewering? Verleden jaar heeft de Minister van Koloniën uitdrukkelijk in de Tweede Kamer verklaard, dat het bericht, alsof Duitschland onze eilanden wilde koopen, geheel valsch was en dat het Moederland daarentegen spoedig en afdoende hulp zou bieden.

Nu moet het weer den schijn hebben alsof Amerika begeerige blikken op ons wierp,......maar alleen uit medelijden, omdat de toestand hier zoo ellendig is en het volk zoo uiterst armoedig.

Om het spelletje vol te maken wordt er in het *Journal de Bruxelles* daarenboven nog verklaard, dat ons eiland geheel waardeloos is „une terre de parias, une sorte d'île du Diable".

Wat wil men toch met Curaçao? Wij herhalen de vraag. Moet uit al die lasterlijke overdrijvingen worden afgeleid, dat Nederland niet voor ons zorgen kan, omdat het onbegonnen werk zal wezen hier een hand tot redding uit te steken? Zal men misschien nog niet verder willen gaan en besluiten tot het onmogelijke om van Curaçao iets te maken en dat het derhalve verstandig zal wezen deze waardelooze kolonie maar te laten glippen?

Ziet ge niet hoe nu plotseling die uit medelijden betraande oogen van zoo'n menig treurenden vriend verhelderen en stralen van genoegen nu de *vriend* voor dat arm, verwaarloosd weesje voortaan een zorgzame vader wezen kan. Hij wil dat achterlijk stakkertje goedgunstig aannemen als zijn eigen kind, het opvoeden en groot doen worden. Die goede „Uncle Sam." Men weet wel wat voor waarde Curaçao heeft en hoe die waarde nog hooger stijgen kan bij de opening van het Panama–kanaal. Maar in Nederland mag men die waarde niet kennen anders wordt de koopprijs te duur.

Goddank, dat het moederland er zelfs niet aan denkt ons aan ons eigen lot over te laten, of ons te verkwanselen. Neen, zeer klaar werd het uitgesproken door den Minister in de Volksvergadering, dat Nederland helpen zou spoedig en afdoende.

Nu schijnt een correspondent uit den Haag in het *Journal de Bruxelles* een duit in 't zakje te willen doen, opdat de som welke ons zal verstrekt worden wat zwaarder wege. Wij zijn hem dankbaar voor zijn bedoeling; maar niet op deze wijze verlangen wij hulp. Zijn verdediging kost ons te veel, onze eer en goede naam. Wij zijn geen paria's, verstooten door het Moederland, dat ons wanhopig laat ronddolen over naakte bergen om bedorven vleesch van gestorven gieten of schapen te zoeken en onzen honger daarmede te stillen en dan treurend neer te zitten bij het Schottegat om begeerig rond te zien of er van de booten geen weggeworpen stuk brood komt aandrijven tot voedsel onzer kinderen.

Het is reeds erg genoeg, dat dit alles bij hooge uitzondering voor den een of anderen ongelukkigen zwerver noodig was; maar zoo beschrijft men niet den algemeenen toestand van Curaçao. Wanneer de geheele kolonie zoo ellendig ware, zou werkelijk Nederland niet in staat zijn ons te helpen. Door zulk een overdreven, onware schildering het medelijden trachten op te wekken is dit juist tegenwerken, omdat er dan te veel gevorderd zal worden om afdoende te helpen.

Wat den oud–gouverneur Mr. Barge betreft; het is ten volle waar, dat deze edele menschenvriend op Curaçao door velen, zeer velen bemind werd en allen verontwaardigd waren over de krenkende wijze, waarop het vorig ministerie hem als het ware dwong tot vertrek. Toen de Regeering hem geen dank bracht voor bewezen diensten heeft het volk gezorgd zijn dankbaarheid openlijk te doen blijken, zoowel bij zijn heengaan uit de kolonie als later toen hij reeds eenige maanden in Holland vertoefde. Deze hulde zal hem aangenaam geweest zijn omdat het uitging van een volk dat hem kende en begreep.

En de tegenwoordige Gouverneur Jhr. de Jong van Beek en Donk? Zeker zijn rijke beloften, bij het aanvaarden van het bewind afgelegd om krachtig mede te werken tot opheffing der Kolonie, werden met vreugde begroet, allen deelden gelijkelijk in de hoopvolle verwachtingen, die ook het Bestuur in Holland in den nieuwen Gouverneur had gesteld. Met forsche hand werden de teugels vastgegrepen en reeds van het eerste oogenblik met de uitvoering der groote plannen een aanvang genomen. Maar helaas, ondanks den moed, de groote werkkracht en de volhardende pogingen van den Gouverneur faalden niet weinige; telkens stuitte hij weder op nieuwe moeilijkheden. Wat was hiervan de oorzaak? Eensdeels hetzelfde waarom ook de plannen van Gouv. Barge dikwerf niet slaagden: de finantieele nood der Kolonie, de geringe steun van het Moederland ondervonden, het totaal mislukken van den oogst, stilstand van den handel met Venezuela, etc., maar andersdeels wijl den nieuwen Gouverneur reeds de liberale richting nastrevend nog daarenboven valsche opvattingen omtrent onze kolonie en het bestuur uit Holland waren medegegeven, die hem reeds vooraf met een zeker wantrouwen voor zijn omgeving moest overvullen en een zekeren afkeer inboezemen voor den bestaanden toestand.

Het blijkt maar al te zeer, dat men twee jaar geleden in Holland Curaçao slecht kende, omdat men door onoprechte vrienden verkeerd was ingelicht. Daar nu de werkelijkheid oogenschijnlijk met die valsche opvatting niet overeenkwam, vertrouwde men de zaken niet op Curaçao en begon men met eenig wantrouwen zelf te onderzoeken. De toestand moest pas klaar gemaakt worden volgens de toen heerschende meening, dat hier alles in wanorde was, er niets eigenlijk deugde, nog nimmer hier iets was beproefd, maar lusteloos

Feuilleton.

De laatste Caraiben.

Op het eiland Dominica wonen nog Caraiben, — de laatste overblijfsels van den kannibalenstam, die ten tijde van de ontdekking van Amerika de Antilleneilanden van St. Thomas tot Tobago bewoonde. De Spanjaarden begonnen dadelijk tegen dezen stam een verbitterden verdelgingsoorlog te voeren. Lang voor de aankomst der Europeanen schijnen de Caraiben nog niet op deze eilanden gewoond te hebben, want hun nederzettingen waren maar klein. Het talrijkst waren zij op Trinidad, Santa Cruz, Guadeloupe, Martinique en Dominica; maar reeds in het begin der 17de eeuw werden zij alleen nog maar gevonden op de drie laatstgenoemde eilanden, dank zij het uitroeiingswerk, waaraan naast de Spanjaarden ook de Engelschen en Franschen deelnamen.

Intusschen bleven de Caraiben nog de heele 17de eeuw door voor de Europeesche kolonies op de Antillen zeer gevaarlijk; hun rooftochten werden bijna elk jaar herhaald, en het kwam zelfs voor, dat de gouverneurs der eilanden weggevoerd of gedood werden. In 1748 werd Dominica aan de Caraiben overgelaten, maar toen dit eiland in 1763 Engelsch werd, werd hun ter bewoning een afgepaald terrein van 93 hectare aangewezen, dat nog heden bestaat. In 1791 moeten er nog slechts twintig à dertig Caraibische families zijn geweest; zij hadden toen naar het scheen hun voorliefde voor menschenvleesch al opgegeven. Uit een rapport, kort geleden uitgebracht door den tegenwoordigen gouverneur van Dominica, den heer H. H. Bell, blijkt, dat er thans op het eiland nog ongeveer 400 menschen wonen, die zich Caraiben noemen. Maar volgens Bell zijn niet meer dan 120 van hen echte Caraiben. Het zijn ongetwijfeld de laatsten van hun ras in West-Indië; want de zoogenaamde Caraiben van St. Vincent zijn eerder negers. Er heeft sedert eeuwen op St. Vincent een vermenging van negers en Caraiben plaats gehad, die zoover ging, dat men reeds omstreeks 1700 de Caraiben van St. Vincent „zwarte Caraiben" noemde, in tegenstelling met de „roode Caraiben" van Dominica en Guadeloupe.

Omtrent de vraag, waar de Caraiben oorspronkelijk vandaan komen, merkt Bell op: „Het Caraibentype wijst ongetwijfeld op een Mongoolsch karakter, en een Caraibisch kind is nauwelijks van een Chineesch of Tartaarsch kind te onderscheiden." De kinderen zien er zeer schrander uit en zijn heel knap. Het haar is stijf en heeft een mooie blauwachtigzwarte kleur; de gelaatskleur houdt het midden tusschen bruin en roodgeel. De taal der Caraiben is geheel verdwenen. Zij noemen zichzelf „Kreib"; daarom meent Bell, dat het juister is te spreken van Caraiben dan van Cariben. Zij zijn nog altijd voortreffelijke bootenbouwers en visschers, maar weten met hun overtollige visch niets te beginnen. Zij doen ook een beetje aan landbouw, en enkelen hunner bezitten een paar runderen en schapen. De regeering legt hun geen belastingen op; zij moeten alleen den weg, voor zoover die door hun gebied loopt, in orde houden. De heer Bell stelt voor, dit gebied te vergrooten en aan de menschen wat beter land te geven. De dagen van de echte Caraiben zijn intusschen geteld, want huwelijken met negers komen zeer veelvuldig voor. Over eenige jaren zal er geen rasechte Caraib meer zijn overgebleven.

HET INENTINGS-COMITE

De kas van student Boemel was voor de zooveelste maal absoluut leeg en de „dies natalis", de stichtingsdag van de academie, stond voor de deur. Ditmaal, zou het feest met bijzonderen luister gevierd worden en Boemel, het waardige lid van het korps, mocht vooral niet op het appèl ontbreken. Het was dus met recht „periculum in mora". Méér nog dan anders had hij voorraad noodig van den geweldigen mammon...... maar, alle hulpmiddelen waren totaal uitgeput. Zoo bleef hem ten slotte niets anders over dan zich weer tot papa te wenden, een eerzaam heereboer in het Geldersche. Doch ook hierbij was uiterste voorzichtigheid een eisch, want Boemel had in de laatste maanden der ouderlijke beurs zooveel attenties bewezen, dat slechts een zeer bijzondere aanleiding een mogelijk gunstig resultaat kon hebben.

Vele kroeguren van ingespannen nadenken, gepaard met een weergalooze dorst werden door Boemel en zijn vrienden aan het moeilijk op te lossen vraagstuk gewijd.

Eindelijk echter klonk het „heure-

gewacht werd op betere tijden.

Het natuurlijk gevolg van deze opvatting was, dat de Gouverneur het zich ten plicht rekende met den bestaanden toestand te breken en veranderingen in te voeren, in persoon alles te onderzoeken en dan volgens eigen inzichten te handelen, nieuwe plannen te beramen of uit te voeren zonder genoegzaam te raadplegen of rekening te houden met bestaande toestanden en de opgedane ondervinding van vroeger.

Dit moest noodzakelijk kwade uitkomsten opleveren; vandaar de reden, dat vele pogingen aan de gegeven moeite niet beantwoordden, noch de gewenschte uitkomst opleverden, bepalingen werden uitgevaardigd, enkele verkeerd werkende, andere van weinig of geen algemeen belang, of ter uitvoering onmogelijk.

Het moge volle waarheid zijn, wat reeds 18 Oct. van het vorig jaar aan de *N. R. C.* N° 90 geschreven werd, dat hier een algemeene ontevredenheid heerschte, men mag het toch niet voorstellen alsof het alleen aan dezen Gouverneur lag dat er onder zijn bestuur zoo weinig goeds tot stand kwam en zoo veel verkeerd werkende bepalingen werden uitgevaardigd. De oorzaak ligt in de valsche opvattingen welke hem uit Holland waren meegegeven en waarvan hij zich langzamerhand los moest maken.

Mocht hem dit spoedig volkomen gelukken om in vereeniging met den Kolonialen Raad en de ambtenaren, die blijk hebben gegeven hun zaken toch wel goed in orde te hebben, zich gezamenlijk te wijden aan de belangen onzer kolonie. Persoonlijk blijkt de Gouverneur met de beste bedoeling bezield, zoodat hij reeds meermalen het particulier initiatief krachtig steunde door zijn warme sympathie.

„*Epouvantable*" is onze toestand werkelijk, al schuilt er nog eenige overdrijving in: *Pas de commerce, pas d'industrie, pas de mines, pas d'agriculture.*" Alles is hier inderdaad in ellendigen toestand, maar deze is niet hopeloos. Met krachtige hand moet alles worden ondersteund en vooruitgeholpen.

Wij twijfelen er niet aan of het Bestuur zal door beleidvolle daden alle lasterpraatjes onwaar maken en dit jaar bijv. in het Kol. Verslag mededeelen aanlokkende voorwaarden te hebben gesteld om de sisal hier geplant te krijgen. Wij begrijpen, dat de ondernemers liever zullen planten op een eiland, waar zij volstrekt zeker zijn te zullen slagen, maar wanneer de voorwaarden hun aangeboden zoo bijzonder gunstig zijn, zal het hen wel overhalen het hier eens te beproeven, waar het welslagen toch zoo goed als verzekerd is.

De hoedenfabricatie wacht ook op ontwikkeling en medewerking van het Bestuur, dat zeker niet achterwege zal blijven zulk een practische industrie voor een droog eiland te bevorderen.

Krijgen we eindelijk nog voldoende water door putten en dammen, dan is Curaçao gered en niet langer tot last van Nederland, maar een kolonie die wel geen groote geldelijke voordeelen aan het Moederland zal opleveren doch den hollandschen roem van koloniale mogendheid op schitterende wijze zal handhaven. Nederland zal gemaakt hebben van Curaçao, wat er van te maken was.

Ingezonden Stukken.

Mijnheer de Redacteur!

Ook hier hebben wij het voorrecht gehad, het kamerlid Van Kol eenige dagen in ons midden te hebben. Getogen en geboren Eustatianen (de goeden niet te na gekomen) denken zich een socialist meestal als een man, (geen mijnheer) met vernegligeerden baard, haar en kleeren, en minstens een paar dolken of revolvers, misschien wel een miniatuurbom onder zijn versleten oud-modeljas. Lui met zulk een idee behept, zijn er radicaal van genezen, na kennis gemaakt te hebben met den socialist H. Van Kol. Gentleman van top tot teen, prettige causeur, joviaal in den omgang met een iegelijk, verwoede hater van kletspraatjes en drukte maken, dien indruk kreeg ik van dit parlementslid. Twee volle dagen was hij hier op ons armoedig rotsje, maar met dien korten tijd heeft hij gewoekerd. Dat de door hem bijeengeroepen volksvergadering eigenlijk een persiflage was, is zijn schuld niet. De idee, die bij bijna alle speechen, die hij en wij te slikken kregen, voorop stond was „geld", financieele steun van het gouvernement." 't Scheen, dat menigeen 't meer beschouwde als een bedeeling dan als een gedachtenwisseling omtrent wat er te doen stond om het eiland uit zijn ellende en verval op te heffen. En gedurende die dagen was Heer Von Kol immer en altijd de informeerende en noteerende persoonlijkheid; maakt hij gebruik van al zijn notities, het hoofdstuk „St. Eustatius" in zijn uit te geven boek over de West-Indiën zal minstens tot 100 paginas gedijen.

Mijnheer de Redacteur, denk niet, dat ik korstwijl, ik meen serieus wat ik schrijf, en meer dan dat, ik waardeer zulk een noteerend en informeerend optreden met al de waardeering, die in mij is. Diezelfde Mr. Van Kol schreef indertijd in zijn brochure over de W. I. ongeveer het volgende: „maar stuur toch vooral geen geleerden professor uit, want zulks geeft toch een niemendalle". En de man had gelijk, groot gelijk. Die professor is toch uitgekomen en heeft zich bij zijn bezoek aan St. Eustatius bij niemand (versta wel, bij niemand) gewaardigd eenige informaties te nemen. Het resultaat van dat dure reisje is dan ook bedroevend, om niet te zeggen *nul*, geweest.

Daarom respecteer ik Kamerlid van Kol, en ofschoon ik zijn overtuigde tegenvoeter ben, èn op politiek gebied èn in een heele macht van zijn principen en opvattingen, zoo wil ik hem toch in dit opzicht de hulde en eer niet onthouden, die hem rechtvaardig en billijk toekomt. Vraagt men mij echter op den man af, of ik veel resultaat verwacht van zijn West-Indische reis, van zijn prijzenswaardig pogen, van zijn finantieele opofferingen, van zijn ontzettende aûsdaûer; ronduit gezegd neen. Maar......

"Men rekent de uitslag niet, maar telt het doel alleen."

Mijnheer de Redacteur, het is zeker wel gepermitteerd met een salto mortale op een ander chapiter over te springen.

Daar heeft een Engelsch stuk in „De Vrijmoedige" gestaan, geteekend door 'n zekeren „Redgauntlet." Mijn doel is niet om dat rooden handschoentje op te nemen, er zijn al te veel gaten in. Maar 't maakt mij korrelig, dat iemand tegen beter weten in, met 'n air en apodictie, nota bene gerugsteund door Vennyson en Shakespeare, zonder een zweem van bewijs, zoo iets verwaands, beleedigends en persoonlijks mag neerkladden zonder een protest te vernemen van een der Bovenwindsche eiland-bewoners. En daarom tegen geheel dat geschrijf zooals het daar voor mij ligt protesteer ik, als in één woord beneden alle kritiek. Misschien bewijs ik het daardoor nog te veel eer, maar wijt zulks dan aan mijn opbruisend rechtvaardigheidsgevoel.

Dat geschrijf versterkte mij in de opinie, dat obeahmannetjes 'n vruchtbaar veld vinden op St. Martin voor hun schunnig gedoei. Hier maakt men met zulke personaadjes korte metten. Twee van die vieze kereltjes kwamen hier 'n dag of wat geleden op St. Eustatius aanzetten. Zeer gracieus werden zij onmiddelijk onder politietoezicht gesteld en konden zij in het fort, hun tenten opslaan.

Dezelfde kaptein die de domheid had gehad hun van St. Kitts naar hier te zeilen, mocht ze wederom naar hun Penaten terugbrengen. Een van die heeren (?) had 'n kwartje, de ander 'n zakdoek, misschien nog geen eens in zijn zak.

Eere gezaghebber Van Grol, die hier wederom door zijn doortastend optreden de toch al zoo arme bevolking voor gewoonweg afzetterij heeft behoed. Dat die spookmannen ons eiland nu een eeuwigen haat hebben toegezworen is natuurlijk verblijdend en succesvol.

Mr. de Redacteur, ik zou hier wederom met een nieuwen geforceerde salto mortale nog bij kunnen voegen hoe fier wij ons hier gevoelden toen de tijding ons gewerd dat een onzer Eustatianen, Landraad C. Mussinden geridderd was in de orde van Oranje Nassau, hoe verlangend wij steeds dag in dag uit van onzen rots in zee turen, om te zien of nu toch eindelijk „De Ruyter ook *ons* eens met een bezoek zal komen verwaardigen, hoe verwonderd wij zijn dat mooie lantaarnpalen met toebehooren in gouvernementeele kelders liggen te verroesten terwijl wij ons na zonsondergang blauwe oogen en wat dies meer zij mogen botsen, maar genoeg, er zou werkelijk anders weinig plaats voor uw interessante artikelen overblijven, en dat zou jammer zijn.

J. P.

St. Eustatius 30 Mei 1903.

Hulde van een Protestansch schrijver aan de Monnikorden.

De protestantsche schrijver Stephen Bondal, heeft in de *Nord American Review* een belangwekkend artikel gepubliceerd, waarin hij ten opzichte van de drie groote kloosterorden: Augustijnen, Dominicanen en Franciscanen, met waardeering spreekt over de zegenrijke werkzaamheid door hen in den loop der drie laatste eeuwen op de Philippijnsche eilanden getoond.

Toen in 1565 een expeditie van de Spanjaarden van uit Mexico vertrokken, op de Philippijnen aankwam, vonden zij die eilanden door wilde volksstammen bewoond.

Deze zending stond in naam onder Lopez de Legaspi, maar het ware opperhoofd was de Augustijner monnik Udaneta, een dappere apostel en tegelijk stoute zeevaarder.

De eerste tijden waren hard. De Tagals (inboorlingen van de Philippijnsche eilanden) verdienden ten volle als wilden te worden aangemerkt.

Nog geen eeuw daarna waren op vele eilanden bloeiende Christengemeenten. Groote landbouwinrichtingen hadden die kloosterlingen opgericht en om hun bekeerlingen niet alleen te onderrichten, maar ook smaak voor den arbeid te doen opvatten, leerden zij hun alle soorten van ambachten.

Van die inrichtingen waren zij natuurlijk de eigenaars, maar het budget van de Christen geworden, dat wil zeggen, van de nu beschaafd geworden eilandenbewoners kwam dan ook ten laste van de bezitters.

Bij de Augustijnen waren zich komen voegen de Dominicanen en de Franciscanen en de vereenigde pogingen dezer zielen- en grondontginners deden datgene, wat de Benedictijnen in de eerste eeuwen der middeleeuwen in Europa gedaan hadden en wat een eeuw daarna de Jesuïeten in Paraguay hadden volvoerd: zij stelden de beschaving in plaats van de barbaarschheid en in stede van de ellende den voorspoed.

Met welk een gevoelloosheid de Spaansche Vrijmetselarij het werk der Jesuïeten in Paraguay in de tweede helft der achttiende eeuw vernietigde, is genoegzaam bekend.

Het heerlijke werk der andere Orden op de Philippijnsche eilanden kon evenmin een ander gevoel dan haat en zucht tot vernieling bij de vijanden van het Katholicisme doen ontstaan. Die schuldige veldtocht werd reeds voor lang ondernomen en had ten doel den invloed der geestelijkheid (een onschatbare invloed ten goede) op de Philippijnsche eilanden te dooden, ja zelfs om dien zoo mogelijk geheel uit te roeien. Vandaar op die eilanden de instelling eener groote menigte den godsdienst vijandige geheime genootschappen, onder de inboorlingen, waarbij zich talrijke Spanjaarden aansloten en die nu vereenigd samenzwoeren.

Vandaar de oprichting van talrijke volklievende dagbladen, werkende om door leugen, bedrog en laster het geloof bij de Tagals te dooden, en, met het geloof ook den eerbied en de erkentelijkheid.

Al deze pogingen hebben evenwel het uitwerksel gemist, dat men bij den grootmeester der Iberische loges te Madrid beoogde.

De vreemde inval klampte zich aan de revolutie vast met de aanmatiging om de orde te herstellen en den vrede op te leggen. Na slechte dagen doorworsteld en den dood van nabij onder de oogen te hebben gezien, heeft de geestelijkheid bij de burgerlijke en militaire ambtenaren van Washington menschelijke en rechtvaardige behandeling ondervonden.

De protestantsche predikanten en bijbelverkoopers hebben wel op allerlei wijzen die ambtenaren en hun handelingen gelasterd, maar een krachtige tusschenkomst der Amerikaansche katholieken, met sommige bisschoppen aan het hoofd, heeft door een ernstig onderzoek aan dien vloed van leugens paal en perk gesteld.

---

ca", ik heb het gevonden, van de lippen van een der eminente koppen. Het denkbeeld was nieuw, spiksplinternieuw, maar daarom des te geloofwaardiger, en papa Boemel ontving op zekeren dag een kinderlijk schrijven van den medisch-student, waarin om spoedige toezending verzocht werd van tweehonderd pop „voor het aanschaffen van een flinke, gezonde koe tot het doen van inentingsproeven."

Boemel c. s. bevonden zich in een allervroolijkste stemming en op de „koe in spe" werd in de soos in Münchener Kind'l flink gepapt en...... gepoft.

Dag na dag verstreek, doch de inentingsduiten lieten op zich wachten. Eindelijk daar kwam tijding, geen geld echter, maar een brief van den „ouwe", die berichtte, dat hij persoonlijk het noodige zou brengen. Dit was nu wel een tegenvaller, maar ter wille van het doel besloot men papa toch een waardige ontvangst te bereiden,

Daar de gemelde tijd van aankomst in den ochtend viel, kwamen zoonlief en de collega's wat laat aan het station.

Ja, daar stond papa en naast hem — het inentings-comité was bij dit gezicht stom verbaasd — de koe, een mooi, vet beestje.

Papa Boemel bleek een verstandig mensch.

— Wel, jongen, zei hij tot zijn studeerenden telg — dat had je niet gedacht, hé? Zie je, ik redeneerde zoo: Wat zal nu een student zich met veehandel ophouden. Ze stoppen je natuurlijk in je vingers wat ze kwijt willen zijn en dat is wat goeds, een flink stuk vee, van mijn eigen beestjes uitgezocht.

De heeren hadden zich wat hersteld van den schrik.

— Aannemen, verpatsen! beet een der vrienden Boemel in het oor.

— Vader, sprak de veelbeloovende spruit, we stonden natuurlijk vreemd te kijken, dat u zelfs de moeite hebt genomen het proefdier te brengen. Nu wil ik u echter van verdere zorg ontlasten; terwijl mijn vrienden het beest aan de universiteit afleveren, gaat u met mij mee naar de soos om er kennis te maken met mijn studiegenooten.

Boemel's vrienden brachten de koe naar den slachter, die graag honderdvijftig gulden voor het stuk vee gaf en de eerwaardige Geldersman maakte kennis met de studiegenooten van zijn zoon, allen flinke, knappe jongelui, die papa Boemel zooveel geleerdheid opdrongen, dat hij in den namiddag, ondersteund, naar het station zeilde, bovendien verlost van een paar lapjes van vijfentwintig, die in de zakken van zijn welbespraakten zoon waren achtergebleven.

Aldus was het verloop van het inentingsproces.

Het oude aartsvaderlijk bestuur, dat aan de Tagals eeuwen van vrede en matigen voorspoed verschaft heeft, kon echter niet lang meer bestaan tegen het gelijkmakingsbeginsel der groote Republiek.

Het Amerikaansche gouvernement heeft zich oprechtelijk tot het Hoofd der Katholieke Kerk gewend met de bedoeling om met gemeen overleg die wijzigingen te brengen, welke als onvoorwaardelijk werden beschouwd.

De meestbekende schrijvers der groote Republiek stemmen allen overeen om eer te bewijzen aan de diensten, welke de geestelijke Orden aan de Philippijnen bewezen hebben, wier bestuur en administratie zij feitelijk met de Spaansche ambtenaren deelen.

Ziehier wat Stephen Bondal in de *Noth-American Review* van October schrijft:

Na opgemerkt te hebben, dat de geestelijkheid van de getatoueerde wilden, die zij in 1565 vond, mannen gevormd heeft, die rijp zijn om als volksvertegenwoordigers in het parlement zitting te nemen gaat de heer Bondal aldus voort:

„Wanneer gij op de Philippijnsche eilanden reist en gij in een dorp of gehucht aankomt dat beter dan de meeste andere gebouwd is, en dan vraagt door wien het gesticht is, zullen de lieden van het land u antwoorden dat het gebouwd is door de Franciscanen.

„Uwe wandeling voortzettende, hetzij in het binnenland dan wel langs de kust, en gij vraagt wie die groote kerk, welke dien heuvel daar kroont, gebouwd heeft, wie die massieve steenen brug over die rivier heeft gelegd, wie dien weg gemaakt heeft, welke onaantastbaar voor de overstrooming is, wie het plan heeft afgebakend van de bevloeiingswerken waardoor de aanleg van plantages mogelijk werd, men zal u niet antwoorden die generaal, die kolonel of die hooggeplaatste leek, maar altijd een pater A., of een pater B., een vader der zielen zooals de Tagals zeggen.

„Indien gij in een dorp komt waar bijna iedereen, mannen, vrouwen en kinderen, zich met zekere gemakkelijkheid in de Spaansche taal uitdrukt en waar velen deze taal kunnen lezen en schrijven, kunt gij constateeren dat deze zaak aan de paters moet toegeschreven worden. Altijd heb ik opgemerkt dat de populariteit der Spaansche taal in gelijke verhouding stond met den invloed en het getal der monniken in het district.

„De grootste hinderpaal voor de zendingsgeestelijken was het gebrek aan wegen dwars door de ondoordringbare bosschen. Zij begiftigden het land met een net van prachtige en goed onderhouden wegen.

„De zorg die zij voor den landbouw hadden, maakte den hongersnood onmogelijk. Terwijl de aanvoer van nieuwe plantensoorten de inlandsche landbouwers verrijkte, overtrof het eigendom der kloosters nog niet eens het honderdste deel van den bebouwden grond, noch het vijfduizendste deel van den bebouwbaren grond.

„De paters Dominicanen stichtten de universiteit van Manilla.

„De eilanden waren bezaaid met talrijke middelbare scholen zonder nog te spreken van de lagere die zich overal bevonden.

„Geestelijke vrouwencongregaties gaven opvoeding aan duizende jonge meisjes. Het onderwijs was op de Philippijnen meer verspreid dan in Spanje zelf."

Ziedaar de korte inhoud eener schildering van een protestansch schrijver, van een land dat langen tijd en tot op onze dagen onder het onbetwist beheer was van ordesgeestelijken.

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Emigratie.

Naar men zegt is er sprake van, dat binnenkort het koloniaal stoomschip de *Curaçao*, een reis zal maken naar Bonaire om een paar honderd arbeiders voor den spoorweg-aanleg af te halen. Met deze arbeiders zal een proef genomen worden, om te zien of zij voor het werk geschikt zijn.

O. W.

Zoolang er geen werk is voor de Bonairianen binnen de eigen kolonie, zijn zij wel in de treurige noodzakelijkheid elders hun brood te zoeken. Als de condities van hun contract met Suriname nu maar flink op pooten staan. Omdat ons volk zoo vatbaar is voor koorts en deze zeer licht ontstaan kan bij omwerking van den boschgrond, zouden wij als een onmisbare bepaling daarin opgenomen willen zien, dat er steeds geneeskundige hulp bij de hand zij en de arbeiders onmiddellijk als zij zich ziek gevoelen door den dokter onderzocht moeten worden, die hen naar een hospitaal kan zenden, en verklaren, dat de arme zieke niet in staat is den overeengekomen tijd [7 maanden met inbegrip van de reis] uit te dienen.

IJs.

Een ware teleurstelling voor velen deze week te moeten vernemen, dat er geen ijs meer te verkrijgen was. De voorraad natuurijs was verbruikt, het schip, dat nieuwen toevoer moest brengen, bleef uit, en 't machien om kunstijs te maken bleek defect. Dit is de eerste maal, dat zoo iets voortkomt, nadat het monopolie der ijsleverancie aan één firma, zonder concurrentie van anderen, werd gegeven. 't Is te hopen, dat er voortaan beter zorg wordt gedragen steeds voldoende ijs in voorraad te hebben, of dat minstens, zooals bij de overname der ijsfabriek werd beloofd, kunstijs verkrijgbaar worde gesteld, indien de schepen soms wat lang wegblijven. Men mag niet bemerken, dat een of ander ingredient niet voor handen is, of een der benoodigdheden voor de fabricatie defect, als men ze gebruiken moet, maar men moet er voor zorgen, dat geregeld alles in orde is, wat er ook gebeure.

Het ergste was dit gemis van ijs voor de arme zieken. De Commandant van „De Ruyter" was zoo vriendelijk een flinke partij ijs af te staan aan het ziekenhuis, maar ook dit was Donderdag geheel verbruikt.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Calmelita Bakman, Mercedes Maria, Tovar Bernal, Servania Colino, Aurelia Gomez, Reina Goegedra, Helisabeth Henriquez, Meri Hoiyer, Clemencia Jop, Barbolina Kirindongo, W. Lingmont, Nellie Marthen, Leon Pimienta, Pedro Picus (2), Propietario del Hotel Caracas, E. Quelquejen, Luis A. Ramirez, Florentina Santiaga, Laura Selacio, Josefita Waster.

Aangeteekende stukken: Ignacio Andrade (3), Johannes M. C. Hüeck. A. Jesurun.

Suriname.

Gisteren, 2 Juni, arriveerde de *Prins Willem III* bij Braamspunt, aan boord hebbende het Kamerlid VAN KOL, die van zijne West-Indische reis naar Nederland vertrekt.

De heer VAN KOL zal Paramaribo met zijn bezoek niet vereeren, daar hij komende van Trinidad in quarantaine zal moeten liggen.

—FEEST OP SURINAME.—Met uitbundige vreugde werd het nieuws vernomen, dat de Tweede Kamer der Staten-Generaal in Nederland den Lawaspoorweg heeft aangenomen. De pers ontving van het Gouvernement het volgende communiqué, dat al spoedig door bulletins aan de bevolking werd medegedeeld.

Paramaribo, 28 Mei 1903.

Namens den Gouverneur heb ik de eer U mede te deelen dat, blijkens een heden van de Regeering ontvangen telegram de Tweede Kamer der Staten-Generaal de verordening tot het aanleggen en exploiteeren van een spoorweg van *Paramaribo* naar het *Lawa-gebied* en het verrichten eener exploratie in het *Lawa-gebied* heeft goedgekeurd en gelden heeft toegestaan voorloopig tot *Kadjoe* aan de *Suriname-rivier*.

De Gouvernements-Secretaris,

(w. g.) V. SANDICK.

Bij het vernemen van het heuglijk nieuws gaven vele ingezetenen der hoofdstad hunne voldoening te kennen door het uitsteken der Nederlandsche driekleur.

—Nadat de heuglijke tijding van de aanneming der tramverordening door de Tweede Kamer in de stad vernomen was, besloot men des avonds een fakkeloptocht te houden. Oogenblikkelijk werd de vlag op verschillende particuliere gebouwen geheschen. Dat het eene algemeene vreugde bij de geheele Surinaamsche bevolking was, getuigde het hartelijk gelukwenschen van iederen burger, dien men langs de straten tegenkwam.

Des avonds omstreeks half acht vertrok van het postkantoor een stoet met fakkels naar het Gouvernementshôtel, teneinde den Gouverneur een ovatie te brengen, terwijl de tonen der militaire kapel zich deden hooren boven de juichende menschenmassa.

Vóór het Gouvernementsgebouw gekomen begaf zich de Commissie, bestaande uit een vijftigtal ingezetenen in het Gouvernementshôtel, waar zij hartelijk door den Gouverneur werd ontvangen.

Nadat de heer Conradi als leider den Gouverneur namens de bevolking had geluk gewenscht, bedankte de Gouverneur en kwam gevolgd door de Commissie naar buiten. De bevolking uitte thans hare vreugde door *Leve de Koningin! Leve de Gouverneur! Leve de tram!* en eindelijk *Leve mevr. Lely!* te roepen.

Van het Gouvernementshôtel vertrok de optocht langs het plein, Waterkant, Steenbakkersgracht, Zwartenhovenbrugstraat, Keizerstraat en naar het postkantoor, waar men uiteenging.

Bij het voorbijgaan van den fakkeloptocht langs de straten werd van verschillende gebouwen bengaalsch licht afgestoken.

Nauwelijks was de ovatie afgeloopen, of een aantal Britsch-Indiërs brachten den Gouverneur op hunne beurt ook een ovatie op gebruikelijke manier.

Ook deze deputatie werd door den Gouverneur hartelijk ontvangen.

Vóór het Gouvernementsgebouw werd deze deputatie gisteravond heerlijk onthaald, en gaven de koelies lucht aan hunne vreugde door dans en muziek.

De Tram-Store illumineerde Dondergavond terwijl muziek de bezoekers en de voorbijgangers vermaakte.

Ook de Java-Store illumineerde het portret van Gouverneur Lely.

(*De Surinamer.*)

Wij wenschen onze zusterkolonie van heeler harte geluk met dit vreugdevol bericht, dat een hoopvolle, schitterende toekomst voor haar ontsluit. Moge de uitslag ten volle aan deze blijde verwachtingen beantwoorde en reeds spoedig de zekerheid worde verkregen, dat het overvloedig de kosten zal goedmaken als de lijn doorgetrokken wordt tot het Lawagebied.

Officieele berichten.

Bij Gouvernements-beschikking, dd. 15 Juni 1903, N° 448, is aan J. F. MONART, maréchaussée der 2de klasse bij de brigade maréchaussée in deze gerekend te zijn ingegaan den 15^{n} Juni ll., op zijn verzoek, eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

Kerkelijke berichten.

De toestand van Mgr. C. BLOMMERDE is hoogst bedenkelijk, ieder oogenblik kan het droevig einde verwacht worden.

* *
*

Dinsdagmorgen zijn met de *Prins der Nederlanden* zes Eerw. Zuster uit Roosendaal hier aangekomen. Zooals wij vroeger reeds melden, behoort ook tot haar de Eerw. Zuster STEPHANIE. Aan allen een hartelijk welkom!

Benoeming.

In plaats van den heer HELLMUND is de heer J. MÖLLER, oud-gezaghebber van St. Martin, benoemd tot lid van het scheidsgerecht te Caracas.

Dankbetuiging.

In dank ontvangen het reeds door ons besproken "Jaarboekje van de Cur. Maatschappij."

Wij zijn zeer gevoelig ook voor het vleiend begeleidend schrijven en beloven steeds de belangen dezer Maatschappij te zullen blijven behartigen.

Nederland.

Spoorwegaanleg Lawagebied.

Een van de omstandigheden, die van overwegenden invloed zal zijn op de beslissing van de vraag of de spoorweg van Kadjoe tot het Lawagebied zal worden doorgetrokken, is natuurlijk het al dan niet aanwezig zijn in dat gebied van een voldoende hoeveelheid met voordeel ontginbare mijnvelden.

Buitenland.

Engeland.—De Engelsche pers heeft het erg druk met de rede van Chamberlain, die naar haar oordeel wijst op een groot meeningsverschil tusschen hem en den premier.

Aan de deputatie, die op handhaving der graanrechten aandrong, antwoordde lord Balfour met een rede, welk zeer beslist zich ten gunste van den vrijhandel uitliet. Graanrechten waren alleen te dulden in buitengewone omstandigheden, wanneer zij door het geheele Engelsche volk werden gewenscht.

Chamberlain is juist voor het protectionisme opgekomen.

Hij zeide, dat de vrijhandelspolitiek gewoonlijk verkeerd wordt opgevat door de klein-Engelanders en de aanhangers van de Manchesterschool. Maar het land mag niet worden gebonden door een technische opvatting van vrijhandel, die de koloniën zou sluiten buiten het rijk. Hij is vrijhandelaar — mits men de koloniën bevoordeelt; hij staat op het standpunt van een imperialen „Zollverein". Desnoods wil hij het land offers doen brengen om de koloniën door preferentieele rechten aan zich te verplichten.

Het een spreekt het ander wel niet rechtstreeks tegen, maar voor wie wil is hieruit toch met weinig moeite het vermoeden te putten, dat het tusschen de leden van het kabinet niet alles pais en vree is.

Frankrijk.— De Fransche Kamer is bijeen gekomen. Zooals haast vanzelf spreek liep de discussie dadelijk over het optreden der regeering tegenover de religieusen. Eerste interpellant wat de abbé Gayraud, die de rechtmatigheid betwistte van de circulaire van Combes, waarbij aan de uiteengejaagde kloosterlingen verboden werd te prediken. De rechtbanken hebben den premier dan ook reeds in het ongelijk gesteld, waarop deze de bisschoppen heeft opgeroepen aan de ordegeestelijken het prediken te beletten. De interpellant vroeg, krachtens welke wet dat was geschied. Om in een kerk te prediken is alleen de machtiging noodig van den bisschop. Op deze machtiging influenceerende, kwam Combes in strijd met de wet en het concordaat. Even onwettig noemde hij het verbod aan de geestelijken, om godsdienstonderwijs te geven in het Betronsch, het Vlaamsch of welk ander dialect ook. Ten slotte verhaalde de redenaar verschillende monsterachtige daden van pressie op beambten. Een vrouwelijk postbeambte werd met ontslag bedreigd als zij haar dochter — die zuster was in een ontbonden klooster — bij zich in huis outving.

Een onderwijzer, wiens broeder pastoor was, ontving de waarschuwing dat hij bij dezen slechts bij uitzondering mocht komen. Een ander ambtenaar werd met ontslag gedreigd, indien hij zijn dochter niet van de zusterschool nam, enz. enz. Onderwijl zijn republikeinsche afgevaardigden, die deze politiek steunen, gedwongen hun kiezers te beloven dat deze of gene kapel in het district niet zal gesloten worden, omdat de bevolking algemeen tegen te sluiting is. Ten slotte vroeg hij, of Combes de scheiding van Kerk en Staat voorbereidde. Als katholiek vreesde hij deze niet, maar als Franschman maakte hij zich ongerust, overtuigd als hij is dat het concordaat voor den Staat meer voordeelen heeft dan nadeelen.

De afgevaardigde Reille sloot zich bij het betoog van den abbé aan, erop wijzende, dat zoo men de circulaire betreffende het sluiten van kapellen wilde toepassen, men beginnen moest met de kapel van de presidentwoning, het Elysée.

Hij wees ook op de uitzondering, die al voor Lourdes was gemaakt, uit de noodzakelijkheid om deze exceptiën toe te laten besluitend, dat de bevolking den godsdienstvrede wil.

Verklaart men echter aan de katholieken den oorlog, dan zullen dezen den strijd aanvaarden. In gelijken geest sprak de afgevaardigde de Ramel. Combes had nog geen gelegenheid te antwoorden. Hij bepaalde zich tot de interruptie, dat de katholieken zelven de scheiding van de Kerk en Staat voorbereiden, waarop nog met kracht werd aangedrongen door den ministerieele radicale socialisten Massé en Gustave Hubbart. De eerste was niet tevreden met de voorstellen in dien geest gedaan, maar verlangde dat de regeering het initiatief zou nemen. De quaestie was z. i. meer dan rijp, waar de tegenstander — d. i. dan de katholiek — ons met den burgeroorlog bedreigt. De tweede stelde een motie voor, de regeering uitnoodigend het concordaat op te zeggen en vertrouwen uitsprekende in haar kracht.

Bij het begin der vergadering had de afgevaardigde Baudry d'Asson, de vergaderzaal binnentredend, geschreeuwd: Het is plicht van elken katholiek hier te roepen: Leve de vrijheid! Weg met de sectarissen! Weg met de verbanners! De afgevaardigde Binder vroeg daarop de premier te interpelleeren over de beweegredenen, die hem ertoe hebben geleid te trachten het ontslag van Lépine als prefect van politie te provoceeren, om deze door een der zijnen (zijn zoon Edgar Combes) te vervangen. Combes noemde dat beweren even valsch als de verdachtmaking, als zou zijn zoon tegen een millioen aan de Karthuizers de vereischte vergunning om te blijven hebben beloofd. Hij vroeg dan ook, dat de interpellatie voor een onbepaalden tijd zou worden uitgesteld, wat geschiedde.

Volgens een Bretonsch blad zou Pelletan, de Minister van Marine, dezer dagen hebben medegedeeld, dat verschillende leden van het kabinet hun ontslag zouden nemen om Combes vrijheid van handelen te geven en dat deze dan, geen andere keuze hebbende dan een kabinet Clémenceau—Jaurès, de Kamer zou ontbinden.

Wij vreezen dat, wat een Franschen journalist wel meer gebeurt, de wensch voor de daad is genomen.

Macedonie.—Het nieuwe Bulgaarsche kabinet schijnt in strijd met de verwachting, dan toch werkelijk een politiek van vrede te willen volgen. Zij heeft zelfs reeds rechtstreeksche onderhandelingen aangeknoopt met de Porte over de Macedonische quaestie. Men schijnt de betrekkelijk vriendschapelijke verhouding, die er ten tijde van Stamboelof tusschen Turkije en Bulgarije heerschte, en die voor de Bulgaarsche bewoners van Macedonië verschillende voordeelen medebracht, te willen herstellen.

Gesjof, de Bulgaarsche agent te Konstantinopel, heeft reeds een onderhoud gehad met den groot-vizier, om dezen de politieke gedragslijn van de Bulgaarsche regeering uit te leggen. Reuter seint, dat Gesjof de hoop uitsprak, dat de Porte deze gedragslijn zou weten te waardeeren, aangezien de politiek van het nieuwe Bulgaarsche kabinet er in de eerste plaats op gericht zal zijn een vriendschappelijke verhouding tot Turkije te verkrijgen. De regeering van den sultan moest dus van haar kant aan dat streven tegemoet komen, en een eind maken aan de strenge maatregelen in Macedonië en aan de inhechtenisnemingen in het groot van de daar wonende Bulgaren; immers, deze brachten zooveel ergernis in Bulgarije teweeg, dat het verzoende streven der regeering te Sofia erdoor werd belemmerd.

De grootvizier moet geantwoord hebben, dat de politiek van de nieuwe Bulgaarsche regeering zeker een goeden indruk zal maken op den Sultan. De Porte verwacht, dat men in Bulgarije nu ook strenge maatregelen zal nemen, zoowel op de grens als in in de hoofdstad, waar het brandpunt is van de Macedonische beweging. De inhechtenisnemingen van Bulgaren zouden zeker ophouden, indien voorvallen, gelijk die, welke te Salonika hebben voorgedaan, niet meer gebeuren.

Het „Fremdenblatt" heeft een telegram uit Sofia ontvangen, inhoudende, dat het aan vorst Ferdinand toegeschreven plan om den Sultan een bezoek te brengen in geen geval ten uitvoer zal kunnen komen in de eerste twee maanden.

De correspondent van de „Times" te Boedapest meent intusschen te kunnen verzekeren, dat het kabinet-Petrof reeds aan graaf Goluchowski geseind heeft, dat een schikking tusschen Bulgarije en Turkije voor de deur staat, en dat vorst Ferdinand binnenkort een bezoek zal brengen aan Konstantinopel. Men zegt ook, dat de Bulgaarsche regeering de medewerking der Russische en Oostenrijksch-Hongaarsche regeeringen heeft ingeroepen om zulk een betere verstandhouding tot Turkije te verwezenlijken.

Ingezonden Mededeelingen.

Advertentien.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1903.	Marcb.	Caracas	Zulia	Philad.	Marcb.	Caracas
Vertrekt van New-York	Mei 28	Mei 30	Juni 6	Juni 13	Juni 20	Juni 27
Komt aan te San Juan		Juni 4		16		Juli 2
Vertrekt van „		5		19		3
Doet Curaçao aan		7		21		5
Komt aan te La Guaira	30	8	13	22	27	6
Vertrekt van „	31	10	14	24	28	8
Komt aan te Pto. Cabello		11		25		9
Vertrekt van „		12		26		10
Komt aan te Curaçao	Juni 1	13	15	27	29	11
Vertrekt van „	7	15	21	29	Juli 5	13
Doet La Guaira aan	7		22		6	
„ San Juan „		17		Juli 1		15
Komt aan te New-York	15	22	Juni 29	6	13	20

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Marcb.	Merida	Zulia	Merida	Marcb.	Merida
Vertrekt van Curaçao	Juni 1	Juni 8	Juni 15	Juni 22	Juni 29	Juli 6
Komt aan te Maracaibo	2	9	16	23	30	7
Vertrekt van „	6	12	20	26	Juli 4	10
Komt aan te Curaçao	7	13	21	27	5	11

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.